

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—

Ἑξαμηνίος 4,50

Τριμηνίος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—

Ἑξαμηνίος 5,50

Τριμηνίος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 45

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ τὸ ἀγοραῖο αὐτοκίνητο σταματᾷ καὶ αὐτὸ ἐκεῖ.

Ὁ Ἀλβαράδο ὅμως, ποῦ γνωρίζει καλὰ τοὺς συντοπίτες του, ὑψώνει περισσότερο τὴ φωνή καὶ ἀρχίζει μιὰ εὐ-γλωττὴ ὁμιλία μὲ τὸν σωφῆρ τῆς Πεπίτα.

— Σοῦ δίνω ἑκατὶ χιλιάδες ρεῖς, τοῦ λέγει, γιὰ νὰ γυρίσης πίσω!

Ὁ σωφῆρ σιωποῦσε μὲ δισταγμό.

— Διακόσιες χιλιάδες ρεῖς, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀλβαράδο.

— Τριακόσιες! φωνάζει ἡ Πεπίτα.

— Πεντακόσιες! ἀπαντᾷ ὁ Ἀλβαράδο.

— Ἑξακόσιες! οὐρλιάζει ἡ Πεπίτα.

Ἐδῶ ὁ Ἀλβαράδο σταματᾷ καὶ γελῶν λέγει εἰς τὸν σωφῆρα:

— Ἡ κυρία φαίνεται πρὸς πλοῦσι ἀπὸ μένα. Ἐχω ὁ-μῶς νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή: μὴ δεχθῆς, ἂν δὲν σοῦ δείξῃ τὸν παρᾶ. Ὅσο γιὰ τὸν δικό μου, ἰδοὺ!

Κ' ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μάρσο χαρτονομίσμα-τα, καὶ μ' εὐγενικὸ κίνημα, ἀκαταγώνιστο, τάχως στὸ χέρι τοῦ θαμβωμένου σωφῆρα.

Αὐτὸς τότε ἄκουσε τὴ συμ-βουλή ποῦ τοῦ ἔδωσαν καὶ παρακάλεσε τὴν σινιόρα νὰ τοῦ δείξῃ καὶ αὐτὴ τὰ λε-πτὰ ποῦ τοῦ ὑποσχέθηκε. Ἀλ-λά τοῦ κάκου ἡ χοντρο-Πε-

πίτα ἔφαξε τῆς τσέπας της καὶ τὸ τσαν-τάκι της δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ παρὰ μόλις καμμιά ἑκατοστὴ χιλιάδες ρεῖς.

— Μά... θὰ σοῦ τὰ δώσω στὸ γυρι-σμό, ἔλεγε στενοχωρημένη. Ὁ θεῖός μου, ὁ γερουσιαστὴς...

Ἀλλ' ὁ σωφῆρ, σὰν γνήσιος Βρα-ζιλιανός, δὲν ἄκουγε λόγια, ὅταν εἶχε τὸν παρᾶ στὸ χέρι. Ἐβγαλε λοιπὸν μὲ

πολλὴ εὐγένεια τὸ κασκέτο του καὶ εἶπε:

— Λυποῦμαι πολὺ, σενιόρα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω περισσύτερο. Ὁ μοτὲρ ἔπαθε κάποια βλάβη.

Ἡ Πεπίτα λύσσαξε ἀπὸ τὸ κακὸ της καὶ φοβέριζε διὲς θὰ πάῃ στὴν Ἀστυ-νομία. Κ' οἱ ἀκόλουθοι της ἐπίσης ἄρ-χισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ βρίζουν. Τί-ποτε! Ὁ σωφῆρ ἦταν ἀμετάπειστος.

— Ἀδύνατο! τοὺς ἔλεγε.

Τὸ αὐτοκίνητο δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ βῆμα! Χάλασε ἡ μηχανή!

Ἀναγκάσθηκαν νὰ κατα-βοῦν. Τότε ὁ Ἀλβαράδο ἐ-πλησίασε τὴν θυρίδα καί, μὲ ἱπποτικὴ ἀρεφροσύνη, ἔδωσε τὸ χέρι τοῦ στήν Πεπίτα λέγων:

— Δεσποινίς, μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ παραχωρήσε-τε ὀλίγων λεπτῶν συνομιλία;

— Ἀδύνατο! ἐφώταξε ἡ Πεπίτα, πελιδνὴ ἀπὸ τὸ φό-βο της μπροστὰ τὸν κτημα-τία. Εἰσθε λησταί, ἀρπάξα-τε τὸν ἀρραβωνιαστικό μου!

Ὁ Ἀλβαράδο ἐπλησίασε τότε σ' αὐτὴ της καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ φωνάζετε τόσο δυ-νατὰ, γιὰ θὰ πῶ ἀμέσως τί ρόλο παίζετε στὴ δολοφονία τοῦ μικροῦ Γάλλου Δαλλινύ, στὸ κατὰστημα τοῦ γιανοῦ Περὲξ!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν ἀ-μέσως ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ μαυροκόκκινη ποῦ ἦ-ταν, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Ἀγγίλας ἐγινε μαυροπράσινη· τὰ σγουρά μαλλιά της, σκε-πασμένα μὲ μιὰ ἀπλὴ μαν-τίλλα, ἀνασηκώθηκαν στὸ κεφάλι της καὶ, τιθαστευμέ-νη, ρώτησε:

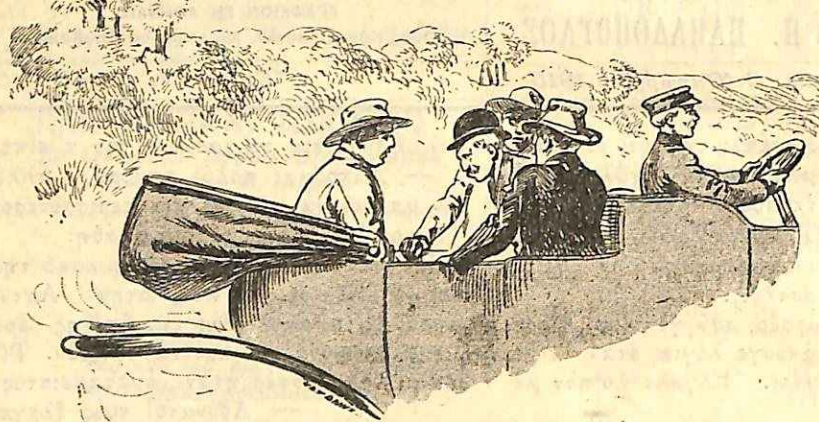
— Ποιὸς εἰσθε λοιπὸν;

— Πράκτωρ τῆς Γαλλικῆς



«Μὲ τὴν ἀτιμάνατο θὰ μᾶς χρειασθῇ μιὰ ὥρα...»

Ἀστυνομίας, ἐπιφορτισμένους νὰ συλλάβω τὸν Ἀγκλᾶς, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ κτηματίας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε κακοῦργος ἐπικίνδυνος. Ἐκλεψε ἕνα ἑκατομμύριο ἀπὸ μιὰ Τράπεζα τοῦ Παρισιῦ. Δὲν εἶνε μόνο κλέπτης, ἀλλὰ καὶ δολοφόνος. Αὐτὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, δεσποινίς, καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύετε. εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς δώσω ἀποδείξεις. Ὅσο γιὰ νὰ παντρευθῆτε τὸν Ἀγκλᾶς, δώγατε το ἀπὸ τὸ νοῦ σας, γιατί;



«Καὶ τώρα, οἱ δύο μας!..» (Σελ. 358, στ. 6').

εὐτυχῶς γιὰ σᾶς, εἶνε παντρεμένος.

Μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια τοῦ ὁ Ἀλβαράδο, εἶδε ἐκπληκτὸς τὴν χοντρο-Πεπίτα νὰ σκεπάζῃ τὰ μάτια της μὲ τοὺς γρόνθους της καὶ νὰ βάζῃ τὰ κλάμματα σὰν παιδί ποῦ τὸ ἔδειραν.

— Ἀχ! ἔλεγε μέσ' στὰ δάκρυα' σᾶς πιστεύω, γιατί τὸ εἶχ' ἀκούσῃ. Ἡλπιζα ὅμως πῶς δὲν ἦταν ἀλήθεια... Ἡμουν τόσο εὐτυχισμένη ποῦ βρῆκα γαμπρό!.. Μὰ βλέπετε πῶς δὲν ἔχω τύχη καὶ ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μ' ἐπαίρνε αὐτός, τὸ ξέρω. Μοῦλεγε ψέμματα, γιατί εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸν βοηθῇ νὰ ξεφορτωθῇ ἐκεῖνο τὸ παιδί. Μοῦ τὸ εἶχε παραστήσῃ, γιὰ τρελλὸ ἐπικίνδυνον καὶ τὸ πίστεψα. Ἀλλοιῶ- τινά, σᾶς βεβαίω, δὲν θὰ τὸν βοηθοῦσα γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ἡ ἀπελπισία τῆς δυστυχισμένης κόρης ἦταν τόσο κωμική, ὥστε ὁ Ἀλβαράδο μετὰ βίας κρατοῦσε τὰ γέλια. Ἐπιτέλους τῆς εἶπε:

— Ἐπροτίμησα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύετε νὰ συλληφθῆτε καὶ σεῖς ὡς συνέννοχος.

— Εὐχαριστῶ, ἐπιθύρισε ἐκείνη, εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Ἐγὼ πάντα θὰ μένω γεροντοκόρη!

Καὶ μὲ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ διαβεβαίωσι, ἡ Πεπίτα γύρισε εἰς τοὺς ὑπέρ- τες, ποῦ ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παράξενης συνομιλίας μεταξὺ τῆς ἀρχινοσοκόμας καὶ τοῦ «λῆστοῦ», ποῦ ἄρπαξε τὸν κύριόν τους.

Ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος. Ὁ Ἀλβαράδο γύρισε στὸ αὐτοκίνητό του, δείχνων θριαμβευτικὰ εἰς τὴν Κολέττα καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τὸ ἄλλο, ποῦ ἔφευγε ἀντίθετα μὲ τὴν Πεπίτα.

Ὁ Ἀγκλᾶς ἐκάθητο τώρα στὸν μπροστινὸ πάγκο, μεταξὺ τοῦ Τῶμ. καὶ τοῦ Ἀνρική, ποῦ τὸν κρατοῦσαν. Ὁ κτηματίας ἀνέθηκε, ἐκάθησε ἀντικρὺ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα οἱ δύο μας, κύριε Ἀγκλᾶς! Μὲ συγχωρεῖτε μόνο ποῦ ἄργησα...

Τὸ ἀμᾶξι ἐκίνησε.

Ὁ κακοῦργος δοκίμασε νὰ σηκώσῃ κεφάλι, νὰ παραπονέθῃ γιὰ τὴ βία ποῦ μεταχειρίσθη

κάναντ' ἐναντίον του, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφή του.

νὰ φοβερίσῃ πῶς θὰ τοὺς κατήγγελλε εἰς τὴν Ἀστυνομία, καὶ τὰ λοιπά. Ὁ Ἀλβαράδο ὅμως περιωρίσθηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὅτι θὰ ἤρχετο γρήγορα στιγμὴ, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὅλες τῆς ἐξηγήσεις ποῦ ἐπιθυμοῦσε, ἀλλ' ὅτι ἡ στιγμή αὐτὴ δὲν εἶχε ἔλθῃ ἀκόμη. Ἔτσι ἡ συνομιλία ἐσταμάτησ' ἐδῶ καὶ ὁ Βραζιλιανὸς ἄρχισε πάλιν ἀσφυρίζοντ' ἀγαπημένον τοῦ βάλς.

Ἐτρεξάν ὡς μισὴ ὥρα εἰς τὴν πα-ραλία. Δρόμος δὲν ὑπῆρχε πιά καὶ τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε ἐπάνω εἰς τὸν ἄμμο. Ἐπιτέλους ἔφθασαν εἰς ἕνα γρανίτινον τεῖχος, ποῦ ἔφραζε τὸν ὀρίζοντα καὶ ἔκλεινε τὸν ὁρίζοντα τοῦ Ἰκαραμπύ.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε καὶ ὁ Τῶμ. μὲ τὸν Ἀνρική κατέβασαν τὸν Ἀγκλᾶς.

— Μὰ τέλος πάντων, ποῦ μὲ πάτε; ρώτησε αὐτός.

— Ὅλ' τὸ μάθετε! ἀποκρίθηκε ὁ κτηματίας.

Κ' ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Τῶμ, ἐπρόσθεσε:

— Λοιπόν, σύμφωνοι. Σοῦ τὸν ἐμπιστεύομαι.

— Ἐννοία σας, κύριε... ὅλα θὰ γίνουν ὅπως εἶπαμε!

— Λύριο λοιπόν!

Κατόπιν ὁ μωρὸς κολοσσὸς ἄρπαξε τὸν Ἀγκλᾶς ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν ἐφόρτωσε στὴ ράχι του σὰ σακκὶ ὀλεῦρι, καὶ ἄρχισε νὰνεβαίνει τὸ γρανίτινον βουνό, ἐνῶ τὸ ζωντανό του φορτίο φώναζε βοήθεια. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ὅμως ἦταν μάταια, γιατί τῆς ἔπαιρνε ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν ἔρημην θάλασσαν.

Στὸν γυρισμό, ὁ Ἀλβαράδο ἐπικί-σε τὸ χέρι τῆς Κολέττας καὶ τῆς εἶπε:

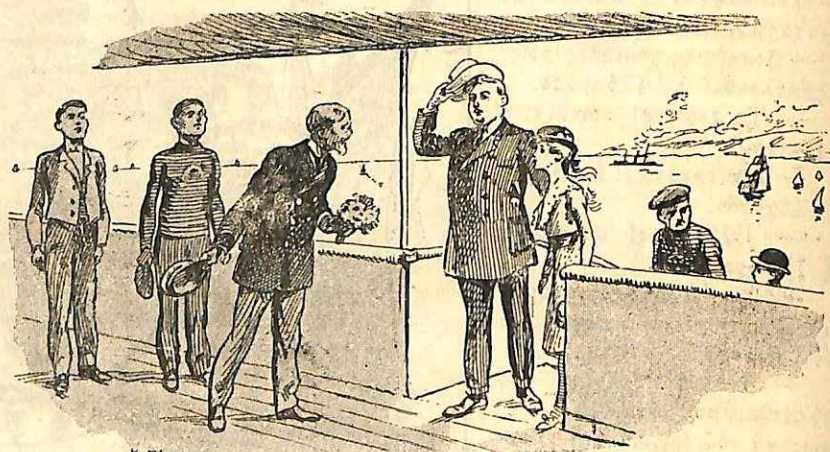
— Ἀγαπητὴ μου κόρη, πρέπει τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὰ ποῦ συνέβησαν καὶ λυποῦμαι πολὺ ποῦ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶνε κλέπτης καὶ κακοποιὸς ἐπικίνδυνος. Νὰ γιατί τὸν ἔπιασα.

Στὰ λόγια αὐτά, ἡ Κολέττα κρεμά-σθηκε ἀπὸ τὸ λαϊμό τοῦ Ἀλβαράδο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπαμπά! μπαμπά!.. γιατί τὸ κάνετε ἔτσι; Ἄν ὁ ἀδελφός εἶνε καεκοῦργος, ἂν ἔκαμε ἐγκλήματα, ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία, οἱ χωροφύλακες... ὅχι ὅμως ἐσεῖς, καὶ μπροστά μου!

Καὶ ἡ μικρὴ Παριζιάννα ἔτρεψε ἀπὸ φρίκη, συλλογιζομένη ὅτι εἶχε ἰδῆ.

Ὁ κτηματίας τὴν καθυσύχασε ὅσο μπορούσε, λέγων ὅτι μόνο γιὰ τὸ καλὸ τῆς, γιὰ τὸ συμφέρο τῆς, εἶχεν ἐνεργή-



«Ὁ Ἀλβαράδο εἶνε δεκτὸς στὸ πλοῖο μ' ὅλες τῆς τιμῆς...»

ση ἔτσι. Ἦταν πολὺ μικρὴ καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ, ἔπρεπε ὅμως νὰ ἔχῃ πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν μπαμπά της. Ἄν δὲν κατῴρθωνε νὰ πιάσῃ τὸν Ἀγκλᾶς, αὐτὸς τότε θάπαινε τὴν Κολέττα, ὅπως ἔπιασε καὶ τὸν Ἐρρίκο.

Δὲν θέλησε νὰ τῆς τὸ πῇ ὡς τώρα, τῆς τῶκρυβέ γιὰ νὰ μὴ τὴ λυπήσῃ ἀλλ' αὐτός, ὁ ἀδελφός της, ἔκλεισε τὸν Ἐρρίκο στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Παρέζ καὶ θὰ τὸν σκότωνε τὸν δυστυχισμένο, ἂν δὲν ἔφθανε τὸ γράμμα τοῦ στὴν Κολέττα.

Ἄμα ἐτελείωσε αὐτὴ ἡ διήγησις, ἡ Κολέττα, δακρυσμένη, εἶπε:

— Ἐγὼ τῶξερὰ πῶς ὁ ἀδελφός μου εἶνε κακὸς ἄνθρωπος. Ξέρω ἀκόμη καὶ ἄλλα πολλά, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ, ἐπειδὴ εἶνε ἀδελφός μου... Καὶ σεῖς ὅμως, μπαμπά, ὑποσχέθητέ μου, ὅτι δὲν θὰ τοῦ κάμετε κανένα κακό.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! ἀποκρίθηκε ὁ κτηματίας, σκουπίζων μὲ τὸ μαντηλὶ τοῦ τὰ δάκρυα ποῦ ἔδρεχαν τὰ μάγουλα τῆς ἀγαπημένης τοῦ κόρης.

Ὅταν ἔφθασαν πάλιν στὸ Ρίο, ὁ Ἀλβαράδο εἶπε στὸν σωρφέ:

— Πέρασε, Γιομέζ, καὶ ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο τῆς Ἀτλαντικῆς, γιατί ἡ Λου-τετία φεύγει αὔριο τὸ πρωὶ καὶ πρέπει νὰ βγάλωμὲ τὰ εἰσιτήρια.

Ἡ Κολέττα τώρα δὲν ἐπίστευε ταῦ-τία της.

— Ἀλήθεια, μπαμπά, ἐφώναξε φεύ-γουμε αὔριο;

— Ναί, παιδί μου.

— Γιὰ τὴ Γαλλία;

— Γιὰ τὴ Γαλλία.

— Κι' ὁ ἀδελφός μου;

— Ὅλ' τὸν πάρωμε μαζί!

— Θυμᾶσθε ὅμως τί μοῦ ὑποσχέθη-κατε;... Δὲν θὰ τοῦ κάμετε κανένα κακό....

— Ὅχι, ἡσύχασε. Θὰ τὸν ἐμποδίσω μόνο νὰ κάμῃ κακὸ σὲ ἄλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Στὴ «Λοιπὸν»

Στὸ Ξενοδοχεῖο Ὁ βενίντα, τὸ δια-μέρισμα τοῦ Ἀλβαράδο εἶνε ἄνω-κάτω. Ὁ κτηματίας σηκώθηκε ἀπὸ τῆς ἐ-πτὰ τὸ πρωὶ καὶ τριγυρίζει ὅλες τῆς κάμαρες, δίδων διαταγὰς τοῖς ὑπέρ-τες, ὑπαγορεύων τηλεγραφήματα στὸν Ἀνρική γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ ἐπιβλέ-πων τὰ φορέματα καὶ τὰς πρόρρουχα ποῦ τὰ βάζουν μέσα στὰ σεντούκια.

Ὁ Ἐρρίκος, ποῦ δὲν κοιμήθηκε στιγμὴ τὴν ἀτελείωτη ἐκείνη νύκτα, μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ Ἀλβαράδο εὐ-θὺς μόλις ἄκουσε τὰ βήματά του.

Ὁ μικρὸς εἶνε τρελλὸς ἀπὸ χαρά. Γιατί χθὲς τὸ βράδι, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸν χαρτοπόλεμο, ὁ Βραζιλιανὸς τοῦ εἶχε πῇ:

— Τελείωσε!

Ὅση πεποίθησι καὶ ἂν εἶχε στὴ δύ-ναμιν καὶ στὴ δεξιότητα τοῦ Ἀλβαράδο, στὴν ἄρχῃ δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ σὲ μιὰ τόσο γρήγορη καὶ πλήρη ἐπιτυ-χίαν. Πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ χαρά, ὅταν ὁ κτηματίας τὸν ἐβεβαίωσε, ὅτι ὁ Ἀγκλᾶς ἦταν στὰ χέρια του καὶ ἔπει-τα ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ:

— Πῶς εἶνε αὐτό; Πῶς τὰ κατ-φέρατε μὲ τέτοιο κακοῦργο; Πῆτέ τα μοῦ, ὅλα! διηγηθῆτέ μοι!

Ἔτσι ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀλ-βαράδο ὅλα τὰ συμβάντα τοῦ ἀπογεύμα-

τος ἀπέφυγε ὅμως ὁ Βραζιλιανὸς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί θαπείνετο μὲ τὸν Ἀγκλᾶς καὶ γιατί θάρρευαν ἔτσι βιαστικὰ γιὰ τὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ προπάντων ὁ Ἐρρίκος δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ὅλη τὴ νύκτα, καὶ μόλις ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ προ-στάτη του, ἔτρεξε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ κατὰ παραπάνω.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλβαράδο ἦταν τώρα πιὸ εὐδιάθετος νὰ τοῦ μιλήσῃ. Καὶ μιὰ στιγμὴ ποῦ βρέθηκαν μόνοι στὴν κάμα-ρα, γιατί ὁ Ἀνρική εἶχε πάη στὸ τηλε-γραφεῖο καὶ οἱ ὑπέρτες κατέβαζαν τὰ σεντούκια, τοῦ εἶπε:

— Ὁ κατέργαρος ὁ Ἀγκλᾶς πέρασε τὴ νύκτα τοῦ σὲ μιὰ καλύβα, ἀπάνω στὸ βουνὸ τοῦ Ἰκαραμπύ, μὲ τὸν Τῶμ καὶ ἄλλους δύο ἀνθρώπους δικούς μου. Μὴ φοβάσαι λοιπὸν πῶς μᾶς τῶσκατε.

— Ὁρα! ἔκαμε ὁ Ἐρρίκος ἀνα-κουρισμένος. Τώρα ὅμως τί θὰ τὸν κά-νετε; Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἐπιάσατε, γιὰ νὰ τὸν ἀρίσετε αἰωνίως εἰς ἐκείνη τὴν καλύβα!

— Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ κτηματίας. Ἀλλὰ τὸ τί θὰ τὸν κάνω, ἐγὼ ξέρω.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω καὶ ἐγώ; ἐπέμεινε ὁ μικρός.

— Καλὰ λοιπόν, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Γιὰ νὰ τυλιξομε καλὰ τὸν κακοῦργο, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν κάμωμὲ νὰ γυρίσῃ εἰς τὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ φεύγωμὲ σήμερα καὶ τὸν παίρνωμὲ μαζί μας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,



Ὁ πρῶτο Σάββα-το τοῦ Ὀκτωβρίου γίνεται ὑποχρεω-τικῶς στὰ δημό-σια καὶ τὰ ἰδιω-τικά Σχολεῖα ἡ ἐορτὴ τῆς Σημαί-ας. Τὴν ἑερετε βέβαια καλλίτερά μου. Τὰ παιδιὰ ἀ-

ραδιάζονται εἰς τὴν αὐλή, μὲ τοὺς δασκά-λους τους, βγαίνει μὲ πομπὴν ἡ Σημαία καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Σχολείου ἀπαγ-γέλλει μιὰ ὠριστημένη προσφώνησι. Ἀνά-μεσα στ' ἄλλα λέει: «Ἡ κυανόλευκος αὐτὴ Σημαία, τὴν ὁποῖαν ἐπιστέφει ὁ τίμιος Σταυρός, εἶνε τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς πατρίδος. Τὰ ἐλληνικά φρούρια, τὰ στρατιωτικὰ σώματα, τὰ πολεμικὰ σκά-φη, σκιαζόμενα ὑπὸ τῆς σημαίας, ἐκπρο-σωποῦσι τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους.» Φέτος ὅμως, καθὼς βλέ-πω εἰς τῆς ἐφημερίδας, ἡ ὥρα αὐτὴ τε-

λετὴ δὲν εἶνε εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Μερικοὶ διευθυνταὶ τὴν ἀπέ-φυγαν, φαίνεται, ἐξ αἰτίας τῶν ἐθνικῶν περιστάσεων. Ἄλλοι τὴν ἔκαμαν, ἀλλὰ βιαστικὰ, χωρὶς ἐνθουσιασμό, μὲ στενο-χώρια, μὲ θλίψι, μὲ πόνο ψυχῆς. Κι' ὁ ἀρθρογράφος μιὰς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερί-δος τὸ ἐξηγεῖ: Καὶ τὰ παιδιὰ, λέει, παρακολοθοῦν τῆς ἐφημερίδας καὶ γνω-ρίζουν τὰ ἐθνικὰ γεγονότα σὰν καὶ μᾶς τοὺς μεγάλους. Μὲ τί καρδιά λοιπὸν ὁ δάσκαλος θὰ τοὺς ἔλεγε, ὅτι ἡ κυανόλευκος σκιαζεῖ τὰ ἐλληνικά φρού-ρια, ἐνῶ τόσα φρούρια τῆς Μακεδονίας τὰ ἔχουν σήμερα οἱ Βούλγαροι, — ἡ τὰ πολεμικὰ σκάφη, ἐνῶ τὸν ἐλληνικὸ στό-λο μᾶς τὸν πῆραν οἱ ξένοι; Ἔτσι, λέει ὁ ἀρθρογράφος, τὰ λόγια αὐτά, ποῦ θάνηχθον σὰν εἰρωνεῖα τῆς Εἰρα-μένης, τὰ μάλιστα οἱ διευθυνταὶ καὶ δὲν ἔδωκαν τὴν ὥραν νὰ τελεώσῃ ἡ τελετή, ποῦ φέτος τοὺς ἔκανε τόσο κόπο.

Καὶ ὅμως!.. Ἄν ἤμουν διευθυντὴς σχολείου, ἐγὼ θάπῃγγελα τὴν προσ-φώνησιν μπροστὰ στὰ παιδιὰ ὅπως πάντα. Τὰ παιδιὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους καὶ γιὰ τὸ μέλλον αὐτὸ ποτὲ δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀπελπίζεται, ποτέ. Ὅτε ὅταν τὸ παρὸν ἐμπνέῃ τὴ μεγαλῆτερη πατριωτικὴ θλίψιν. Βέβαια, τὰ πράγματα τῆς πατρίδος μας δὲν εἶνε σήμερα ρόδινα. Ἀλλὰ... μπόρα εἶνε καὶ θὰ περάσῃ. Δὲν ἐξετάζω ποιοὶ φταῖνε γιὰ τὰ κακά, δὲν ξέρω οὔτε ποιοὶ θὰ τὰ διορθώσουν. Ἐχω μόνον πίστιν στὴ δύναμιν, στὴ ζωτικότητα τοῦ ἔθνους καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ χαθῇ. Ἀς ἔχουν σήμερα τὰ φρούριά μας καὶ τὰ πλοῖά μας ξένοι. Αὔριο πάλιν θὰ τὰ σκια-ζῇ ἡ κυανόλευκος, μαζί μὲ ἄλλα πολλὰ.

Ἐκεῖνο μόνον ποῦ θάλεγα στὰ παι-διὰ εἶνε νὰ μὴν ἀκούνη λόγια ἀπελπι-σίας, νὰ μὴν πιστεύουν τίς ὑπερθελές ποῦ λένε τὰ διάφορα κόμματα, νὰ μὴν ἀπογοητεύονται, νὰ γαποῦν πάντα τὴν Πατρίδα, νὰ λατρεύουν τὴ Σημαία της καὶ νὰ ἐτοιμάζονται, ἐπιμελῆ καὶ φρόνιμα, νὰ κάμουν τὸ καθήκον τους ὅταν μεγα-λώσουν. Τὰ παιδιὰ εἶνε τὸ Μέλλον τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ τὸ Παρὸν τῶν παιδιῶν εἶνε τὸ Σχολεῖόν τους. Τὸ σχολεῖο ποῦ τὰ προετοιμάζει νὰ γίνουν μιὰ μέρα κα-λοὶ πολῖτες καὶ καλοὶ στρατιῶτες. Τὰ μαθήματα ποῦ πλουτίζουν τὸ νοῦ τους καὶ γυμνάζουν τὸ σῶμά τους. Τὰ μαθή-ματα ποῦ τοὺς ἐμπνέουν εὐγενικὰ αἰ-σθήματα καὶ φρονήματα γενναῖα. Ἐν ἂν' αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ μᾶθημα τῆς Ση-μαίας. Ἀς τὸ ἀκούνη μὲ τὴν ἰδίαν πάντα πίστιν, μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ὑπερφάνειαν, ὅτι εἶνε Ἑλλη-νόπουλα καὶ ὅτι τὰ σκιαζεῖ μιὰ Σημαία μὲ τέτοια ἱστορία καὶ μὲ τέτοια ἰδέα, σὰν τὴν ἐνδοξὴ Ἑλληνική.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

— Μπα! εφώναξεν ὁ Τώνης, μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος· ἐπιάσε θύελλα;

Πραγματικῶς, φοβεραὶ βρονταὶ ἐδό- νουν ὅλην τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐνῶ ἀστρα- παὶ ἐκτυφλωτικαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιακόπως. Μὰ οὔτε στιγμὴν, οὔτε δευ- τερόλεπτον δὲν ἔπαυαν. Ἦτο ἕνας ἀπέ- ραντος βομβαρδισμός, κοσμογαλαξία ἀληθινή, κάτι ἐκτακτον καὶ ἀφάνταστον καὶ τρομερόν.

— Μὰ τί εἶδους θύελλα εἶν' αὕτη; εἶπε πάλιν ὁ Τώνης. Δὲν εἶδα ποτέ μου τέτοιο κακὸ. Καὶ ὅμως τίποτε δὲν τὴν προμηνοῦσε προτύτερα. Ὁ οὐρα- νὸς ἦταν καθαρὸς, χωρὶς οὐτ' ἓνα συν- νεφάκι. Μήπως;.. Πολὺ περίεργο!.. Ἀλλὰ δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τῆς υπερφυσικῆς ἐκείνης θυέλλης.

Εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου μιλ- λίων, — διότι τὸσον ἀπεῖχον τὴν ἀκτὴν, — ὅλη ἡ παραλία ἐπυρπο- λεῖτο ἀπὸ μεγάλας, φευγαλέας λάμ- φεις, τὰς ὁποίας συνώδευον κρότοι ἐκ- κωφαντικοί.

— Ναυμαχία!.. ἐφώναξεν ἑξαφνα ὁ Τώνης, ἐξηγῶν ἐκεῖνα τὰστραπέ- θροντα. Ναυμαχία!

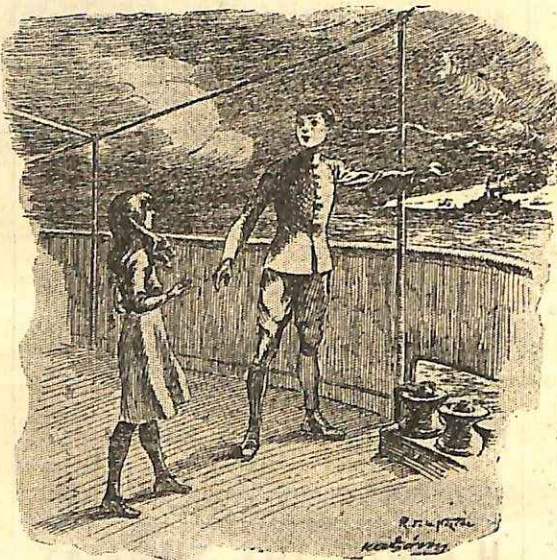
Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἠπατάτο. Ἦτο τῶντι μίᾳ ψευτοναυμαχία. Ὁ στόλος τῆς Μεσογείου ἔκαμνε γυμνάσια.

Ἐλαφρὰ τορπιλεβόλα, διασχίζοντα γοργῶς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, προσεπάθουν νὰ ἐκβιάσουν τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος τῆς Βιλλαφράγκας, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον καταφύγῃ τὰ μεγάλα θω- ρηκτά, καὶ τὰ τηλεβόλα ὅλων τῶν πέριξ φρουρίων, ἀπὸ τὸ Φερρά ἕως τὴν Νί-

καιαν, ἐκρότουν τώρα ἐναμίλλως, ὑπε- ρασπίζόμενα τὰς διόδους.

Ἡ μάχη, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο γενική καὶ ὁ Τώνης, μὲ ὅλας τὰς ἀνητυχίας καὶ τὰς φροντίδας, δὲν ἤμ- πόρεσε νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸ θέαμα, με- γαλὸπρεπὲς καὶ ὅλως νέον δι' αὐτόν.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἠπατήθη λοιπὸν πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ στολίσκος ἤθελε νὰ τῷ φράξῃ τὸν δρόμον. Ὅχι. Τὰ σήμα- τὰ πού τῷ ἔκκαμαν, δὲν εἶχαν ἄλλον σκοπὸν, παρὰ νὰ τὸν διατάξουν νὰ μὴ πλησιάσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ νὰ περάσῃ, ἀνοι- κτά. Καὶ θὰ τὸ ἐβλεπε βεβαίως, ἐὰν τὸν ἄφρινεν ὁ φόβος, ἡ ταραχή, ἡ σύγχυ- σις τῆς πρώτης στιγμῆς, πού τὸν ἔκα- μαν νὰ διατάξῃ ἐπιδευόμενος μίαν κα- τάδυσιν τοῦ πλοίου του, ὅλως διόλου περιττήν.



«Ναυμαχία! ἐφώναξεν ὁ Τώνης...» (Σελ. 360, στ. α').

«Ὅταν εἶδε τὸ λάθος του, ὁ πρίγκηψ δὲν ἤμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μίαν χυ- δρίαν βλαστημίας. Συγχρόνως ὅμως ἀνέπνευσε πλέον ἐλεύθερα, βλέπων ὅτι δὲν εἶχεν, ὅπως ἐροβήθη εἰς τὴν ἀρχήν, ὀλοκλήρον στόλον ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Κ' ἐνῶ ἡ θαλαμηγὸς ἐξηκο- λούθει τὸν δρόμον τῆς εἰς τάνοι- κτά, ὁ πρίγκηψ Βόρις, χωρὶς νὰ προσέχῃ πλέον εἰς τὸν Τώνην καὶ τὴν Ναδίαν, οἱ ὁποῖοι εὐρί- σκοντο ἐν τούτοις πλησίον του, ἐστηρίχθη εἰς τὴν κουπαστὴν διὰ νὰ θαυμάσῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἀπρό- σκεπτον θέαμα μιᾶς μεγάλης ναυ- μαχίας, ἡ ὁποία, ὅν καὶ ψεύτικη, δὲν ἦτο ὀλιγωτέρον ὠραία ἀπὸ μίαν ἀληθινήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τηλεγράφημα διὰ τοῦ ἀσιρμάτου.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἔμεινεν ἐκεῖ ὥραν πολλήν· καὶ μόνον ὅταν ἡ ἀκτὴ, ὅπου ἐξηκολούθει ἡ ναυμα-

χία, ἐξηφανί- σθη εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀ- περάσισεν ἐπὶ τέλους νάφισῃ τὴν σκοπιὰν του.

Εἶδε τότε τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα φο- ρισμένα, συμ- μαζεμένα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐστέ- κοντο εἰς τὴν γέφυραν.

Διαμῖξας ἐ- πανήλθεν εἰς τὴν πραγμα-



«Παρήλθον οὕτω τρία τέταρτα τῆς ὥρας...» (Σελ. 363, στ. γ').

τικότητά, ἐνθουμήθη τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα, φαίνεται, πρὸς στιγμὴν εἶχε λησμονήσει, καὶ ὁ θυμὸς ἀρυπνίσθη ἐντὸς του μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

— Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη ἐσύ; ἐφώ- ναξε βλέπων τὸν Τώνην· σὲ εἶχα ξε- χάσῃ... Τί μὲ κυττάζεις ἐτσι;.. Σοῦ ὑποσχέθηκα πρὸ ὀλίγου, ὅτι θὰ σοῦ δεῖξω ποῖος εἶμαι. Ὅα ἰδῆς λοιπὸν τώρα, ὅτι ὁ πρίγκηψ Βόρις κρατεῖ τὰς ὑποσχέσεις του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ δυστυχὴς Τώ- νης ἐνόησεν, ὅτι δὲν εἶχε τίποτα νὰ ἐλπίζῃ πλέον καὶ ὅτι, ἂν δὲν ἐμε- σολάβει πάλιν κανὲν ἀπρόοπτον, — τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συνέβαινε βέβαια, — θὰ ἐπιπτε θῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ- νου, τοῦ ὁποίου τὸ μῖσος δὲν ἀφωπλί- ζετο οὔτε πρὸ τῆς ἐντρόμου ἀδυνα- μίας δύο δυστυχισμένων παιδιῶν.

Ἐντωμεταξὺ, ὁ πρίγκηψ εἶχε φωνάξῃ τὸν ναύτην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος προτύτερα συνώδευε τὴν Ναδίαν.

Ἦτο ἕνας γίγας μὲ τραχέα καὶ ἄγρια χαρακτηριστικά, ἕνας πτωχὸς χωρικός Ρώσος, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς ἦσαν ἄλ- λοτε δούλοι, σκλάβοι, τῆς οἰκογενείας Ἰβανόφ. Αὐτὸς τώρα ἦτο ἐλεύθερος, διότι ἡ δουλεία εἰς τὴν Ρωσίαν ἔχει καταργηθῇ.

Ἐντούτοις, ἐκ κληρονομι- κότητος, εἶχεν, εἰς τὴν στάσιν του καὶ εἰς τὸ ὕψος του, κάτι τὸ ταπεινόν, τὸ δουλικόν. Ὅα ἔλεγε, ὅτι ἔτρεμεν ἀκόμη ἐμπρὸς εἰς τὸν αὐθέντην του. Μολονότι ὁ πρίγκηψ Βόρις τὸν εἶχε κάμῃ ναύκλη- ρον τῆς θαλαμηγού του καὶ τὸν μετε- χειρίζετο ὡς ἕνα ἔμπιστον καὶ ἄφωσι- μένον ὑπηρέτην, ποτὲ δὲν ἐνερανίζετο ἐνώπιόν του, χωρὶς νὰ κάμῃ δύο τρεῖς μετάνοιες. Ἡ σπονδυλικὴ του στήλη ἐ- φαίνετο συνειθισμένη νὰ κάμπτεται, ὅπως ἡ ράχις τῶν προγόνων του, τὴν ὁποίαν ἐτάσκει τὸ κνούτον.

— Πλησίασε! τῷ ἐφώναξε τραχέως

ὁ πρίγκηψ. Κ' ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Μιχάλης, ἐπροχώρει ἔρπων, ὡς σκύλος περιμένων τιμωρίαν, ὁ πρίγ- κηψ τῷ δεῖξε τὸν Τώνην καὶ ἐξηκολού- θησεν ἐντὸς τῆς :

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ παιδί, ἔ; Νὰ τὸ πάρῃς καὶ νὰ τὸ κλείσῃς στὴν καρ- βουνοθήκη. Ἐκεῖ θὰ μείνῃ φυλακισμέ- νος ὡς νὰ πορασίσω τί νὰ τὸν κάμω. Πάρ' τον γρήγορα!

— Ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης.

Καὶ πρὶν προρῶσῃ νὰ κάμῃ τὸ πα- ραιμικρὸν κίνημα, ὁ Τώνης ἀνηπάγῃ ὑπὸ τοῦ κολοσσοῦ ὡς δέμα, διέγραψεν εἰς τὸν ἀέρα ἡμικύκλιον καὶ ἀπετέθη ἐπὶ τῶν εὐρέων του ὤμων.

Ἡ μικρὰ Να- δία, βλέπουσα τὸν φίλον τῆς νάρπάζεται μὲ τὸν βάνασον αὐ- τὸν τρόπον, ἤρχι- σε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ξεφωνίζῃ.

Ἀλλ', ἀφοῦ πα- ρήλθεν ἡ πρώτη του ἐκπληξίς, ὁ Τώνης ἐδοκίμα- σε νάντισταθῇ. Καὶ τινάζων χέ- ρια καὶ ποδια μὲ ὅλην τὴν δύ- ναμιν, ἐφώναξεν ὡς μαινόμενος :

— Ἀρισέ με! ἄφισέ με κάτω! Θὰ μάφισῃς, κτῆ- νος;

Εἰς μάτην ὁ- μως. Ὁ ναύτης δὲν ἤκουε τίπο- τε· καὶ σφίγγων μὲ τὰ χαλύβδυνα χέρια του, παρέλυε κάθε κίνησιν τοῦ Τώνη, ὁ ὁποῖος, βλέπων τὸ ἀνωφελὲς τῆς ἀντι- στάσεώς του, ἀπεφάτισε νὰ ἡσυχάσῃ. Τότε ὁ Μιχάλης ἀνύψωσε τὸν ἕνα ὦ- μον, διὰ νὰ κρατῇ τὸ φορτίον του στερε- ώτερα καὶ μὲ βαρὺ βῆμα, διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς θαλαμηγού.

Ἡ Ναδία ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ σπαρακτικὰ. Καὶ ὅταν εἶδε τὸν Τώνην ἀπαγόμενον, ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ναύτου, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τῆς τὸν ἀρίσῃ.

Εὐτυχῶς, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἰδιαιτέρος γραμ- ματεὺς τοῦ πρίγκηπος Βόριδος, ἐξῆλθε τρέχων ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀσυρ- μάτου τηλεγράφου, εὐρισκόμενον ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πύρας τῆς θαλαμηγού καὶ ἐ- προχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κύ- ριον του.

Τὸ πρόσωπόν του ἦτο τὸσον ὠχρὸν καὶ ἐφαίνετο τὸσον ταραγμένος, συγκεκινῇ-

μένος, ὥστε ὁ ναύτης, ὁ ἀπάγων τὸν Τώνην, ἐστάθη μηχανικῶς διὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Ἐξ ἄλλου ὁ γραμματεὺς, πλησιάζας τὸν πρίγκηπα, ἐσταμάτησε καὶ αὐτός. Ἐτρεψε σύσσωμος καὶ ὅα ἔλεγε, ὅτι δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ διὰ ποῖον λόγον ἤρχετο μὲ τὴν βίαν.

Τὸ παρετήρησεν αὐτὸ ὁ πρίγκηψ καὶ ἀνέκραξε ζωηρῶς :

— Ἐλα λοιπὸν, Σάσα! Τί εἶνε πά- λι; Τί συμβαίνει;

Κι' ἐπειδὴ ὁ γραμματεὺς ἐξηκολού- θει νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ τρέμῃ :

— Μίλησε λοιπὸν ἐξηκολούθησε ὁ πρίγκηψ μὲ θυμὸν. Ἔως πο- τε θὰ στέκεσ' ἐ- τσι βουδός; Δὲν βλέπεις πού ἄ- νυπομονῶ νὰκού- σω;

Ὁ ταλαίπω- ρος γραμματεὺς κατέβαλε τότε μίαν υπερτάτην προσπάθειαν καὶ ἐψιθύρισε μὲ φω- νὴν πού μόλις ἤ- κύετο :

— Ἡ Ἐξο- χότης Σου πρέ- πει νὰ κάμῃ θάρ- ρος...

— Ἡ Ἐξο- χότης μου κά- νει θάρρος, ἀ- πεκρίθη σαρχα- στικῶς ὁ πρίγ- κηψ· εὐ μόνον νὰ βρῇς τὸ δικό σου, πού τρέμεις

ὅλος. Ἐμπρός, λέγε!

Ἐπιτέλους, ὁ γραμματεὺς τὸ ἀπε- φάτισε.

Καὶ παρουσιάζων εἰς τὸν πρίγκηπα ἕνα ἄσπρο χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γραμμένα βιαστικὰ ὀλίγα λέξεις, ἐ- τραύλισεν :

— Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἐλάβαμε πρὸ ὀλίγου... ἀπὸ τὸν Κόκκινον Πύργο... μὲ τὸν ἀσύρματο...

— Δὲς τὸ γρήγορα! ἐφώναξε ὁ πρίγκηψ.

Καὶ μ' ἐξαφνικὸν τρόπον, ὡς νὰ προ- ησθάνθη κάποιον δυστύχημα, ἤρπασε τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σάσα.

Ὁ Τώνης, τὸν ὁποῖον ὁ Μιχάλης ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ εἰς τοὺς ὤμους του, δὲν ἐκινεῖτο πλέον. Ἐκύτταζε καὶ αὐτὸς τὸν πρίγκηπα, τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐκάλυπεν αἰνιδίως μίᾳ ἀγωνί- δης ὠχρότης, ἐνῶ τὰ χεῖλη τοῦ ἐψι- θύριζαν :

— Ἡ Μόρφα μου ἄρρωστη βαρεῖα!

Ἡ μικρὴ μου Μόρφα!.. Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν!..

Καὶ ὡς διὰ νὰ πεισθῇ, ὅτι δὲν ἦτο τὸ παίγνιον κανενὸς φρικτοῦ ἐξαίλου, ἐ- στριφογύριζεν ὁλονὲν τὸ χαρτί μὲ τὰ τρέμοντα δακτυλά του...

Ἀλλ' ἡ λιποψυχία του διήρκεσε μό- νον ὀλίγας στιγμὰς. Ἐπειτα, συνερχό- μενος διὰ μιᾶς καὶ ἀναλαμβάνων ὅλην τὴν δύναμιν, ἐφώναξε μὲ τὴν ἰσχυ- ράν του φωνήν, φωνὴν κυβερνήτου, συ- νειθισμένου νὰ προσταῇ :

— Στὸν Κόκκινον Πύργο, ὀλοταχῶς!

— Πηγαίνω νὰ διαδιβάσω τὴ διατα- γή σας, ἐξοχώτατε! εἶπεν ὁ γραμμα- τεὺς ἀποσυρόμενος.

Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τελειώσῃ, τὸν ἐκρατήσε.

— Νὰ δώσουν ὅλη τὴ δυνατόν πίεσι τοῦ ἀτμοῦ, ἐπρόσθεσε, νὰ σπρώξουν τῆς μηχανῆς ἕως τὸ τελευταῖον ὅριον, τέλος πάντων νὰ μὴν ὑποχωρήσουν πρὸ οὐδενός! Μὲ κάθε θυσία, αὐριο πρωὶ πρωὶ, πρέπει νὰ εἴμεθα στὸν Κόκκινον Πύργο.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε!

Καὶ ὁ γραμματεὺς ἔτρεξε νὰ μεταδώ- σῃ τὰς διατάγας τοῦ πρίγκηπος εἰς τὸν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς γεφύρας.

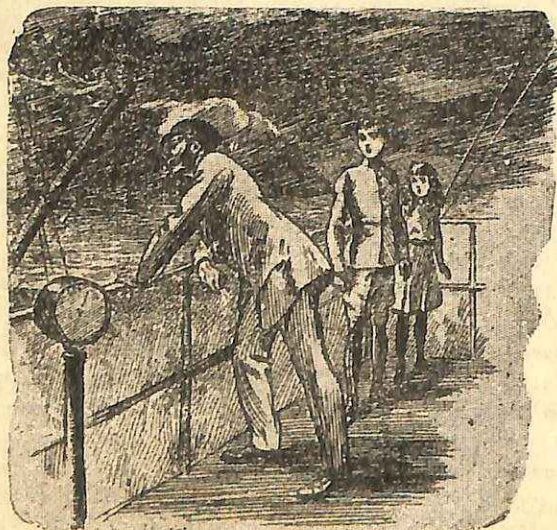
Ὁ γέρον ναύτης, συγκεκινημένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν εἰδηρίαν πού εἶχεν ἀκούσῃ, ἐστέκετο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐκύτταζε μὲ συμπάθειαν τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος, ὠχρότατος πάν- τοτε, μ' ἕνα πρόσωπον σὰν τὸ κερί, ὠμι- λοῦσε τώρα μόνος του, χειρονομῶν ζωη- ρῶς καὶ ἀσυναίσθητως.

Ὁ Τώνης, ἂν καὶ δὲν ἐνόησεν οὔτε λέξιν ἀπὸ τὰ διαμειφθέντα, βλέπων ὁ- μως τὰ ἡλλοιωμένα πρόσωπα τοῦ πρίγ- κηπος καὶ τοῦ γραμματέως του, εἶχε μαντεύσῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πράγμα- τος ἐκτάκτως σοβαροῦ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ



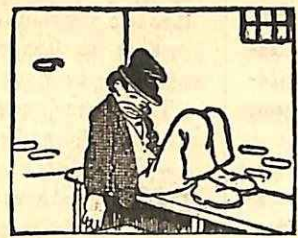
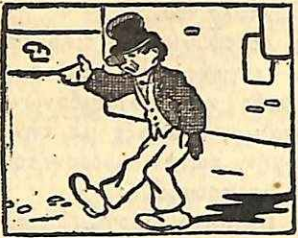
«Ἡ Μόρφα μου ἄρρωστη!» (Σελ. 361, στ. δ').



«Ὁ πρίγκηψ Βόρις, χωρὶς νὰ προσέχῃ πλέον εἰς τὸν Τώνην...» (Σελ. 360, στ. δ').

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΡΟΧΑΡΗ

[ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 159ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ]

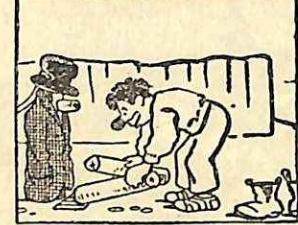
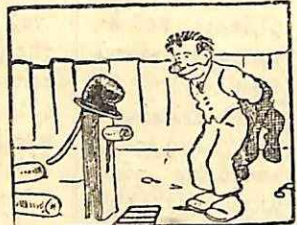
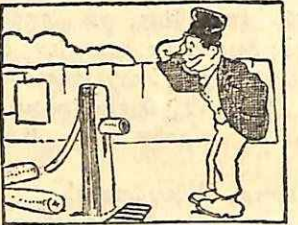


Κάποιος νέος στενοχώρια θα έπρεπε να ξεχάσει ο καίμενος ο Αποβροχάρης και μπήκε από βραδύς στην ταβέρνα... «Αλλά την έκαθε και τη φορά αυτή, όπως πάντα, γιατί όταν βγήκε

έξω, έτρεκλίζε και μονολογούσε. Μά ο κύριος Βαρελάκης, ο χωροφύλακας, δεν ένθουσιάζθηκε καθόλου ούτε από τη φράσα του, ούτε από τη ρητορική του και, χωρίς πολλά-πολλά, τον

βούτηξε από τον γιακά με θυμό και τον έβασε μέσα. Και νά, στο φρέσκο ο φουκαράς, ο Αποβροχάρης, ολόκληρη νυχτιά! Τι άδικία! Τι παράνομος σύλληψις! — «Μά έννοια σου» έλεγε μέ-

σα του, βγαίνοντας τὸ πρωί ἀπ' τὴ φυλακή. «Θά σέ μάθω ἐγώ, κύριε Βαρελάκη μου, ἄλλη φορά, νά μού χαλᾷς τὸ χέρι!» Έσκαπτόταν νά ἐκδικηθῇ. «Αλλά πῶς; δὲν εὗρισκε τίποτα...» Έ-

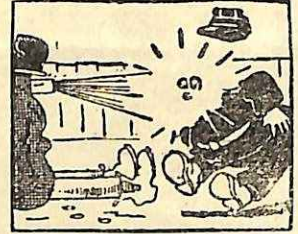
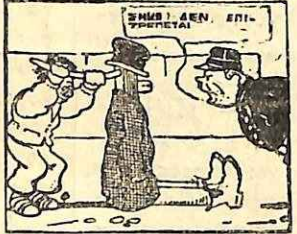


ξαφνα, όμως, καθώς έπεσε ή μικτή σου σέ μιὰ βούση κεί κοντά, τὸ ἤλεθε μιὰ ἐξυτηνίδα. Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ τὴν ἐκτελέσει: Βγάδι τὸ καπέλο του καὶ

τὸ φορεῖ τῆς βούσης, ἔπειτα τῆς φορεῖ καὶ τὴ γιακέτα του. «Έτσι τὴν ἔκρυψε ὁλόκληρη καὶ τὴν ἔκανε νά μοιάξῃ μὲ ἄνθρωπο, ἀλλὰ χωρίς πόδια. Μά νά

κι' αὐτά! Βρίσκει δυὸ ξύλα κει κοντά, τὰ τοποθετεῖ σὰν πόδια μπρὸς τὸ σκαλίστρο, καὶ στίς ἄκρες τῶν ξύλων περνᾷ τὰ παπούτσια του μὲ τῆς μύτες ἐπά-

νω. Τέλειος! Αποβροχάρης, καθιστός!.. Καὶ ἀμέσως, ὁ ἀληθινός, μισόγυμνος ὅπως ἦταν, κρυβεται πίσω ἀπὸ τὴ βούση καὶ μὲ τὸ χέρι στήν τρομπά, πα-



ραμονεύει τὸν Ἀστυφύλακα. Νά τοι! Δὲν ἄργησε νά περάσει, καὶ νομίζοντας πὸς βλέπει τὸν Αποβροχάρη καθισμένο στὸ δρόμο, νά κοιμάται πάλι μεθυ-

σμένος, τὸν πλησιάζει καὶ μὲ ἀγριεμένη φωνή πάλι εὐέδω: «Έτσι καὶ σκύβει, γιὰ νά τὸν βουτήξῃ. Μά ὁ Αποβροχάρης, ὁ ἀληθινός βέβαια, μὲ μιὰ

δυνατὴ τρομπάριστὰ κατόμου-τρα, τὸν ἔλουσε ὁλόκληρο, τὸν ἔκαμε μουσική. Συγχρόνως ἄρπαξε τὰ ρούτὰ του καὶ τὴν βάλε στὰ πόδια. Καὶ ὅταν ὁ καλός Ἕλληνας

σας κύριε Βαρελάκης συνήλθεν ἀπ' τὴ παραξάλῃ τῆς ψυχρολουσίας, δὲν εἶδε παρὰ τὴ βούση—ξέσκεπη πιά,—καὶ τὴν... ἀπάτη. Ἕλληνας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 159ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Γ' Ἰδέ τὴν Προκήρυξιν, φυλ. 31 σελ. 251]

«Όλα τὰ διηγήματα ποὺ παίρνουν βραβεῖα, καθὼς καὶ τὰ περισσότερα τοῦ Α' ἐπαίνου, εἶνε πολὺ καλὰ καί, ἐν ἀνάγκῃ, θὰ ἡμποροῦσαν νὰ δημοσιευθοῦν. Εἰροπλήγησά ὅμως νὰ βραβεύσω μὲ Πρῶτον καὶ νὰ δημοσιεύσω τὸ διήγημα τοῦ Ἕλληνας, διότι, ἐκτός ποῦ εἶνε ὀρεκτὰ ζωηρά, ἀρκετὰ ἐξυπνα γραμμένα, διατηρεῖ τὸν τόνο τοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Τέλλα, καὶ τὰ ἐξυπνότερ' ἀκόμη, ἐδῶ κ' ἐκεῖ πέφτουν. Δηλαδή ἀρχίζουν καλὰ, ἀλλὰ δὲν ἐξοικονομοῦν. Ἡ τελειώνουν πρὸ νόστιμα καὶ ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ Ἕλληνας, ἀλλὰ δὲν ἀρχίζουν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Τὸ διήγημα τοῦ Ἕλληνας ἔχει νὰ πῶ ἔτσι, μιὰ ἐνότητα, μιὰ ὁμοιομορφία. Καὶ πάντα εἶνε προτιμότερο τὸ κομμάτι ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ποτέρισμα, ἀπὸ ἓνα ἄλλο, ποῦ ὅσο ἀνώτερό του καὶ ἂν εἶνε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παρουσιάζει ἀνώμαλίες: στήν ἐξέλιξί του καὶ χάσματα.

Δὲν ἔχω, δυστυχῶς, τόπο, νὰ ἐκταθῶ σέ λε-

πομέρειες καὶ νὰ μιλήσω καὶ γι' ἄλλα ἐλαττώματα ἢ προτερήματα τῶν καλλιτέρων διηγημάτων. Θὰ πῶ μόνο γιὰ τὴ γλώσσα. Κ' ἡ γλώσσα τοῦ δημοσιευμένου διηγήματος μοῦ ἐφάνη ἡ καλλιτέρα. Εἶνε κι' αὐτὴ ἀρκετὰ ὁμοιομορφία, ἀπλὴ, χωρίς προσπάθεια, χωρίς ἐπιτήδευσις, χωρίς ἐλκυστικὰ καὶ, τὸ κυριώτερον, χωρίς ἐπαρχειτικὸς ἰδιωτισμούς, ποῦ ὀρέχεται πολὺς ἐν τῇ δημοτικῇ μερικῶν ἄλλων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἕλληνας [20 Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χάρις [18 Ε]
—Δημήτριος Ι. Μαγκιωνίτης [17 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος [16 Ε]. — Κωνσταντίνου-πολίτιου Διαβολάκη [15 Ε]. — Διάτρητος Κυανόλευκος [14 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον): Σκεντέρμπεης, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Αὐτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Χρυσάνθη, Χαλασμός Κόσμου, Φοῖβος, Ἰοίς, Λιμὴν τῆς Κύμης, Στέφανος Ι. Μακρυμύχας, Εὐστράτιος

Μανωλόπουλος, Ἀγριοβιολέττα, Προμηθεὺς Δεσμώτης, Χρυσὴ Καρδιά, Δημήτριος Π. Βορρόπουλος, Γυθεωτάκι, Ροδωδάφνη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον): Ψυχὴ, Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, Ἐκδικητὴς τῆς Ἑπαυλίου, Βόρειος Σέλας, Ρωβύρος, Αἰματομένο Ξίφος, Λιανοσαῖ-κὸν Ἀγκαθάνι, Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, Ἀκτὶς Ἥλιου, Ἐκπορητὴς τοῦ Βυζαντίου, Ἐνετικός Λέων, Μιχαὴλ Σ. Στεφανόπουλος, Τρελλὸς Κεφαλλονίτης, Ἐνὺς Ἀνώνυμος, Μουμουδίσμα τῶν Φύλων, Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Μαϊμουδίτσα, Πληγωμένος Ἡπειρώτης, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Ναυτάκι τῆς Λήμνου, Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, Εὐχὴ τῆς Μάννας, Κύκνος, Τίταρος, Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, Ἀρχιζιζάντιον, Ἰω. Α. Πελεκᾶνος, Μικρὸς Σουλῶτης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον): Καλλιτέχνης Φειδίας, Τρόπαιοςχος Ἑλλάδος, Κυπριακὸς Ἀστὴρ, Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, Ὀλύμπιος Ζεὺς, Γαλανόλευκος Σημαία, Βουλγαροφάγος Ἕλληνας, Ἡ-

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς διηγείτο τὸ τρικυμιώδες ταξίδι τῆς ἐκδρομῆς, τοῦ ἀπὸ τὴν Τήνον.

— Σ' ἓνα μέρος ὁμῶς, λέγει, δὲν εἶχαμε καθόλου θάλασσα.

— Μπα! ἀνακρίζει ὁ μικρὸς Γιαννάκης καὶ πῶς πέρασε τὸ πλοῖο; διὰ τῆρας;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς. Ὁ Διδάσκαλος:—Πρόσεξε, μικρὲ μου. Ἄν ἔχῃς 14 μῆλα καὶ σοὺ πάρω τὰ 7, ἡ πρῆξι αὐτὴ ποῦ λέγεται;

Ὁ μαθητὴς:—Κλοπή!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐδριπιδίου τὴν 4ην Ὀκτωβρίου 1916.

ΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

Πολλοὶ φίλοι μου, πρὶν δημοσιεύσω ἀκόμη καμμίαν πρόσκλησιν, ἔσπευσαν ν' ἀναανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1917. Τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενὴν τὴν προθυμίαν καὶ ἐλπίζω, ὅτι καὶ ὅλοι, ὅσοι εὐκολύνονται, θὰ τοὺς μιμηθῶν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰς παρούσας δυσχερεῖς περιστάσεις. Ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, Κρήτην, Σάμον, Χίον, Μιτυλήνην καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Νέας Ἑλλάδος, ὅπου δὲν ἐκδίδονται τώρα ταχυδρομικαί ἐπιταγαί, τὸ ἀντίτιμον εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ διὰ Τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς, ἢ διὰ χαρτονομισμάτων καὶ γραμματισμῶν τῆς Π. Ἑλλάδος, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Τὰ ποτελέσματα τοῦ λήξαντος τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1916 Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος εἰσιμαζόνται ὁλοκλήρ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς. Ὑπενημιχῶς εἰς τοὺς Πράκτορας νὰ σπεύσουν νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν, διότι κανεὶς καθυστέρων δὲν θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὰ ἀποτελέσματα.

«Ἄν εἶχες πέρου, —μοῦ γράφει ἡ Τρισεύγενη, — ἓνα Φάονα φανατικὸ μὲ τὴν καθαρεύουσαν, θὰ ὄρεξ' μιὰ Τρισεύγενη φανατικὴ μὲ τὴ δημοτικὴ, —καὶ τρέχα τώρα νὰ τὰ ξεμπερδέψῃς! Τὶ νὰ ξεμπερδέψω; Ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου Χλωμοῦ θὰ ἔχανε τὰ ἐννέα δέκατα τῆς δυνάμεώς τῆς ἂν ἦτο γραμμένη ἐντὴν καθαρεύουσας, ὅπως μάλιστα τὴν μεταφράζει; Τὸ παρῶντο. Ἐπειτα, μὴ νομίζῃς δι' εἰς αὐτὴν καὶ πάρα πολλὰ φανατικὰ μὲ τὴ δημοτικὴ. Ἄν ἦσαν, θὰ ἔγραφες φανατικὰ καὶ δημοτικὰ. Γιατὶ οἱ φανατικοὶ λέγουσι, ὅτι αὐτοὶ εἶνε ὁ γνήσιος τύπος...»

Ἡ Χρυσάλλης πληροφορεῖ τὴν Φοῦλα, ὅτι ἡ φίλῃ τῆς Μανιατοπούλας γνωρίζει καλλίστα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως «εἰλικρινὴς» καὶ ὅτι ἀγαπῶνται δι' ἀπλῶς ὡς φίλοι, ἀλλὰ ὡς ἀδελφοί. Τῆς εὐχεται δὲ νὰ ποικίλῃ καὶ αὐτὴ μὲν τέτοιαν ἰδανικὴν φίλην. Παρατηρεῖ, ὅτι ἀπὸ τὰς πολλὰς ὁμοίας εὐχὰς ποῦ ἔλαβε καὶ λαμβάνει ἡ Φοῦλα, κάποια ἐπὶ τέλος θὰ ἐκπληρωθῇ. Παρατηρεῖ ἀκόμη, ὅτι αἱ εἰλικρινεῖς φίλοι εἶνε ἀφρονεῖς εἰς τὸν κύκλον μας, καὶ αὐτοὶ εἶνε πολὺ εὐχάριστοι. Ναι, ἀλλ' ἂς τελειώσωμεν καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν θὰ διαβιζῶ ἄλλας τέτοιαις πληροφορίαις.

Σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Ὁνειρώδης Ἕλλάς. Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου εἶνε γινώσκως ἐθνητογενεῖς ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς Β', διότι εἶνε μικρότεροι καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὰς σελίδας. Ἀποτελοῦνται ἄλλως τε ἀπὸ τὰ φυλλάδια μιᾶς μόνον ἐξαμηνίας, ἐνῶ οἱ τόμοι

τῆς Β' περιόδου, περιλαμβάνουν φυλλάδια ἐνὸς ἔτους. Ὅσον διὰ τὴν διαφορὰν τῆς τιμῆς μεταξὺ τῶν αὐτῶν. Περιόδου τοῦτο προέρεται ἐκ τοῦ ὅτι ἄλλοι τιμωνται εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἔτων, ἄλλοι, ποῦ πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθῶν, ἔχουν ὑπερτιμηθῇ, καὶ ἄλλοι τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ ἀντίτυπα, ἔχουν ὑποτιμηθῇ, διὰ νὰ προτιμωθῶνται. Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ἡ τιμὴ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν ὠραϊότητα τῶν τόμων. Ὅλοι εἶνε ὠραῖοι, καὶ οἱ εὐχνητογενεῖς, καὶ οἱ ἀκριβέστεροι.

Δὲν ἔχεις ἀκριβὲς, Δοξασμένο Στέμμα, γιατί ἐγὼ βλέπω διὰ γράφεις πολὺ ὠραία. Βέβαια, κάμνεις ἀκόμη μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη ἐκφράζεσαι ὁμῶς μ' εὐκολία, μὲ φυσικότητα καὶ μὲ ἀφέλεια. Νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ, γιὰ νὰ συνηθίσῃς ἀκόμη καλλιτέρας καὶ νὰ ἐπιμελῇσαι τὴν ὀρθογραφίαν σου ὅσο μπορείς.

Ἀγριοβιολέττα, νὰ ποῦ δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ παραπονῇται ἐναντίον τῆς τύχης τοῦ! Κληρώνεται κ' ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμένει. Χαίρω πολὺ ποῦ θὰ σ' ἔχω τώρα πρὸς κοντὰ κ' ἐλπίζω ὅτι θάρψῃς τῆς νεότητος κατὰ μέρος καὶ θάρψῃς νὰ σ' γνωρίσω. Ναι, καὶ τὰ ἐκεῖ ἀδελφία ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέρος. Σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν.

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔχῃς. Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, Ρεζεντᾶ, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἐρως τῆς Πατιδῶς, Ὁραία Γαλάτεια, Κονκοροῖκος, Δοξασμένος Ρήνος καὶ Ἐνδοξὸς Κάϊζερ. Ἐξέτελσα τὰς παραγγέλιας τῶν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Ε.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ἑύπνα».—«Χτύπα».—«Ἡ Τύχη».—«Συντριμμία».—«Ἡ Φλογέρα».—«Πλάτανο» καὶ «Ἀνεμος».—«Νέκι Ἰδέαι».—«Τὰ μῆλα».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεώσις. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίωματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεώσιμα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α' ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια. Νέα ψευδώνυμα: Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, α. (ΑΔ). Γερμανόφιλος Ἑπτανήσιος α. (ΠΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν. — Ἡ Ἀνθοσπαρμένη Χίος (0) μὲ Κυνηγεῖται Ἀστερὶν, Τέλλον Ἀγρῶν, Δοξασμένο Ρήνον, Ρεζεντᾶ, Φούλαν, Φούσαν, Ἰοῦδα, Ἑλληνικὴν Ἀγλήν, Στενημασιόται, Ἡρωτοπούλαν, Σανδὴν Πεταλοῦσαν, Χάριον, Ἡρωτικὴν Σάμον, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δορελά, Κλέφτικο Βόλι, Ἀδδαν, Μίαν Τσελλοῦσαν, Κάκιαν, Ἰδιότροπην, Φοῖβον, Ἀγριοβιολέτταν. — Ὁ Κοσμοκράτωρ (0) μὲ Νησιωτοπούλαν, Χωριωτοπούλαν, Πατιωτικὸν Παλμόν, Κυκλαμῶν, Χίονα τοῦ Μαζανίου, Νικητὴν τοῦ Μάου, Τρελλὸν Κεφαλλονίτην, καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἐκ Κεφαλληνίας ψευδωνυμοῦς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίαις.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Βουλγαρομάχον Ἑλληνίδα (ἔστειλα) Ἑλληνικὴν Καρδιάν (καὶ σὺ παροτρύνει: ποτὲ δὲν σοὺ ἀπήντησα; μὴν ἔτρεξε, καμμιὰ φορά, νὰ μὴν ἔχω τόπον;) Κανὼν τοῦ Κίρκις (νὰ κἀμὲς τὰ χρόνια τοῦ) Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν (βέβαια, μετὰ τὴν τρικυμίαν, ἡ γαλήνη δὲν πειράζει ὁμῶς, ἀλλὰ πορὶ θὰ εἶσαι πρὸς τυχερὸς ἀπὸ κύματα στῆς θάλασσης; ἄλλο τίποτα!) Μανιατοπούλαν (βραβεῖον ἔστειλα) Φιλελεύθερο Προσφυγάκι (ἔστειλα) Βαροβαρομάχον Ἑλλάδα (ἔτρεξε πάντα ὁμῶς, τὰ φύλλα τῶν τόμων διατηροῦνται καθαρότερα τὰ λυτὰ, τὰ σπέρματα, λερώνονται

εὐκοῶν) Πρόσφυγα (ἔστειλα) Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βιζαντίου (ὁ ταχυδρόμος; πταίει, διότι στέλλονται τὴν Παρασκευὴν) τὰ «Συντρίμια» τῆς Ἰδιότροπης ἀπὸ τὸ 6 πηρὺν εἰς τὸ 8, διότι τὸ Τὸν ὑπάρχει μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθη) Παμπόνηρο Διαβολάνι (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπᾶθμα) Ὁρατὴν Κέκυρα (δὲν ξέρω τὴν ἡλικίαν σου, ὑποθέτω ὅμως ὅτι τὸ βιβλίον ποῦ ζητεῖς, δὲν εἶνε κατὰλληλον διὰ σένα διὰ λέξε κανένα τῆς Βιβλιοθήκης μου τὸ ἀντίτιμον εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημα) Μέλλοντα Φιλόσοφον (καλῶς ἤλθες τὰ ἔλαβα καὶ ἔστειλα) Γερμανοπαῖδα (τετράδια ἔστειλα) Ἑλληνα Νικητὴν (ἔστειλα) Χρυσανθῆν (δεκταί, ἀφοῦ ἔφθασαν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως) Κυκλαμιάν (δύνασαι νὰ δημοσιεύσης ὅποιανδήποτε Μ. Ἀγγελίαν) Ἑλπίδα τῆς Ἑλλάδος (ὥραϊο τὸ γραμματάκι σου καὶ εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ι. Κ. Πολ. (ἂ, γι' αὐτὸ; ... σὲ συγχάρω λοιπὸν διὰ τὸν προδιδασμὸν σου καὶ τώρα γράφε μου). Ζιζάνι (ἔστειλα) ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ καὶ μὲ μέλει γιατί λὲς ὅτι δὲν μὲ μέλει;) Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου (τόμον ἔστειλα διὰ τὴν φωτογραφίαν, δὲν πειράζει. μοῦ στέλλεις, ὅταν κάμω; καλὴν) Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (αὐτὸ γίνεται σπανίως; ὅταν ἔχω π. χ.: τρεῖς τέσσαρα ποιήματα διὰ μίαν Σελίδα, ἐπίσης καλὴ, τραδῶ ἕνα στὴν τύχη.) Τιάγκον (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ) καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ξεσπᾶθματος) Δέσποιναν Βαζιγ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Θυλικὴν Παμβώτιδα, Ἡρωίδα Ῥιλινοπούλαν, Φιλομήτορα, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Ὀκτωβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία τροπνὰ, μορφωτικὰ καὶ ἡθικὰ, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

- Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσὸδ. δρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.
Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετράδιον δρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων δρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων δρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων δρ. 3,—
Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) δρ. 1,50. Χρυσὸδ. δρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.
Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουτίδου). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.
Παιδικὸν Ὁσάγον (Ξενοπούλου) δρ. 2. Χρυσὸδετον δρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστον δρ. 0,50. Χρυσὸδετα τὰ 3 ὁμοῦ, δρ. 2,50.
Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.
Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.
Υπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.
Ὁ Φῶτης. Ἐμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σχμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντηλῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδετος δρ. 3—Χρυσὸδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερ. 4,— 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἀδετος δρ. 7—Χρυσὸδετος δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἔω; 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
Ἀδετος δρ. 8—Χρυσὸδετος δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ
Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου

574. Δεξιόγραφος

Μικρὸ-μικρὸ τετράποδον
Μὲ τὴ φωτιά ἐνόηον
Κ' εὐθὺς ἕνα παμμέγιστον
Μνημεῖον σοῦ ὕψωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώιδος Ἑλληνοπούλας

575. Συλλαβόγραφος

Φθόγγο, μέλος τοῦ προσώπου
Μαζι μ' ἕνα κτητικὸ
Βάζω, καὶ στὴ Θεσσαλία
Κάνω πόλιν στό λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προϋπουργοῦ τῶν Ποντικῶν

576. Στοιχειόγραφος

Τὸν οἶκον πάντα θά κινῶ,
Ὡς ἔχω ἂν μάφισις;
Ὅζ νουσιμίζω τὸ φαγί,
Ἄν μᾶποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κατακάκι τῶν Ψυχῶν

577. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Ο καὶ βγάλε Α
Γιὰ νὰ ἰδῇς σὲ δύο λεπτά
Ἐν γνωστὸν ναοκτικόν
Ποῦ θὰ γίνη ὁπωρικόν
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Φιλοσόφου

578. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

***** + ***** = Πόλις τῆς Αἰγύπτου.
**** + **** = Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆ
*** + *** = Μέγας ὠκεανός.
** + ** = Πόλις Ἑλληνική.
* + * = Ἄνθος.

+ Καθέτω; ποταμός τῆς Ἀφρικής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ληξουριώτικο Διαβολάνι

579-581. Δάδη Ξένου

Ἀγγλος περιηγητής, γνωρίζων ὀλίγα ἑλληνικά, εἶπεν αὐτὰς τὰς τρεῖς φράσεις:

- 1.— Κορέα κόρα εἶνε τὸ γελᾶ!
- 2.— Αὐτὸ τὸ κοραεῖα ἔχει κορέσυ; κάπρους.
- 3.— Γελᾶς! Γελᾶς! τὸ καλλίτερον κόπο τοῦ κόμορος!

Τί ἤθελε νὰ πῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κελαρῶντος Ρουαίου

582-586. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ῥοσος, γόθος, ὄρκος, ταῦρος, χλωρός.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κωνσταντινουπολίτικο Διαβολάνι

587. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νάποτελῶν πρόσωπον μυθιστορήματος; τῆς «Διαπλάσεως»;

Ἐγὼ, δειλός, ἀσχημιά, δίδω, ἡμερος, ἀπερίσπετος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑγγλεζάνι.

588. Φωνηεντόλιπον

δρς-πσας-πς-γρ-ἐλτ

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Λευτεριά εἰς τοὺς Σκλάβους

589. Γρῆφος

αἶρει

υγ

Γ' ἂν αἶξ οἶκος υγ υγ
γυ μον υγ

υγ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιητρίας Σαυφούς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 33ου φύλλου

417. Πέλαγος (ρ, λαγός;)—418. Πόλος;—Πῶλος.—419. Ἀγκών.—420. Τὸ ρεθύδι.

421. Αἱ Δ Η Ψ Ο Σ 422-426. Διὰ τῆς Αἱ Τ Ω Δ Ι Α συλλαβῆς; ΒΑ:ΒΑ: ΕΚ Α Σ Τ Ο Σ σανος. βάρος, βά: Ο Δ Η Σ Ο Σ πτω, βάσις, ΛΙ: Α Μ Ο Ρ Γ Ο Σ βαρος.—427-429 Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η 1. Ὁ χρόνος δὲν Χ Ε Λ Ι Δ Ω Ν ἔχει δύο καλοκαίρια. 2, Ὅποιος κυνηγᾷ δύο λαγούς, χάνει καὶ τοὺς δύο. 3, Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια.—430. Σάββας.—431. ΚΥΠΡΟΣ (Κάσος, ΚΥ:ρος, κάΠρος, Πειραιεύς, Ὁμηρος, Ὁδε:ροΣ.)—432. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς.—433. Γορεῖς δεῖ αἰδεῖσθαι. (Γον-εῖς; δι' ε-δὲ; οἶς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Σεπτ.—4 Ὀκτωβρ.

ΑΘΗΝΩΝ: Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος Ἀδελφῇ τοῦ Ἑλέους, Φιλελεύθερο Προσφυγάνι, Εὐστρ. Γ. Καρδαράς, Ἑλένη Κ. Εὐθυμίου, Ἀνδρ. Γεωργιέβιτς, Χρ. Ν. Τσαμάλης, Ἰουλίττα Στίλμας, Ἰω. Γ. Χονδρογιάννης, Ν. Φραντζῆς, Α. Γ. Παπαδόπουλος, Μαρία Α. Φλαμποπούλου, Ἰω. Ν. Πιάγκος, Π. Π. Καρανίκας, Εὐφρ. Σβορώνου, Ἰωάννα Μπάρα, Ἀλ. Α. Ἀλεξόπουλος, Α. Κ. Δεμερτζής, Ε. Μητσόπουλος, Νικηταράς ὁ Τουρκοφάγος.

ΒΟΛΟΥ: Βασκοπούλα τοῦ Πηλίου. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ι. Α. Ἀνδρουτσόπουλος. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: Κ. Κόκκινος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Κατετανάκης, Ν. Α. Καραμί-πελας, Τσιράνης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κανόνι τοῦ Κιλκίς. Στ. Α. Ἀσμηόπουλος, Κ. Α. Μαρτίνης, Α. Γ. Δεσσύλας, Λιζέττα Γ. Δεσσύλας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κ. Π. Τσαβελάκος. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Δοξασιμῶν Στέμμα.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Εὐάν. Κ. Ζαρόκωστας. ΠΑΤΡΩΝ: Λέλα Χαριτίτου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Ἐπ. Κ. Ολιγομιδής.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ε. Ι. Δρανδάκης. ΣΥΡΟΥ: Μόχα Α. Δαπόντε, Α. Α. Κοῆς, Θεοδόρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Καταμαντή, Ν. Ε. Δάσας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ὑπερήφανος Στρατηγός, Τάκης Π. Θαρρουνιάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὴν καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Γ. ΚΑΡΔΑΡΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΜΑΡΤΙΝΗΣ ἐν Κερκυραῖ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.